

Písané špeciálnym písmom  
pre dyslektikov

# ZIMNÉ ROZPRÁVKY



# ZIMNÉ ROZPRÁVKY



# ZIMNÉ ROZPRÁVKY

O neposlušnom vojačikovi 7

Aj líšky chcú mať kamarátov 15

Snehuliak, ktorému bola zima 22

Kráľov splnený sen 28



Milé detúrence, rodičia, milí čitatelia,

vitajte v zimnom kráľovstve. Tešíte sa na nových kamarátov a ich príbehy? Tak šup pod perinu, aby vám nebola zima. A chcete poznať aj jedno tajomstvo ukryté v tejto knihe?

Prezradíme vám, že táto knižka nie je obyčajná. Táto sa číta neoobyčajne ľahko. Každý príbeh je totiž písaný špeciálnym písmom, vďaka ktorému bude čítanie hračka. Pre všetkých.

Aj pre tých, ktorým čítanie ide ťažšie.

Vytvoril ho Martin Pyšný, chlapec s dyslexiou.

Čítal pomalšie, zamieňal si písmenká, bolo pre neho náročné prečítať akýkoľvek text. A tak pripravil toto zázračné písmo, ktoré pomáha nielen dyslektikom lepšie prečítať text.

Prajeme vám rozprávkové čítanie.





# O neposlušnom vojačikovi



„Ľavá, pravá, ľavá, pravá, ľavá, pravá...!“ kričal veliteľ na svoju armádu, keď nacvičovali pochod na kráľovskom dvore. Vonku krásne snežilo. Vojaci pochodovali v rovnakom tempe. Mali aj rovnaké uniformy. No predsa bol každý vojak iný. Jeden mal pehy, druhý okuliare, tretí bol veľmi vysoký. Bol najvyšší zo všetkých vojakov v celom kráľovstve.



Vojačik, o ktorom vám chcem porozprávať, bol však iný v tom, ako sa správal. Bol veľmi neposlušný. Vždy, keď generál vydal rozkaz, robil všetko naopak.

„Vpravo v bok!“ zakričal generál.

Neposlušný vojačik išiel doľava.

„Vľavo v bok!“ zahučal generál.

Išiel doprava.

„Pozor!“ povedal nahlas generál. Všetci mali v tej chvíli zamrznúť s vystretým chrótom, pravačkou pri čele a hľadiť vpred.

Vojačik zase neposlúchol. Uvoľnil brucho do veľkej dubliny, obzeral sa okolo seba a brnkal si po spodnej pere, ako by sa ho rozkazy netýkali.

„Čelom vzad!“ generál sa prechádzal medzi svojimi zverencami. Neposlušný vojačik bol taký zaneprázdnený svojimi vlastnými myšlienkami, že si nevšimol blížiacu sa postavu generála. Chlapec si povedal, že nebude ani jeden povel robiť, ako sa má.

„Budem robiť to, čo ja chcem!“ šomral si v hlave slabým hláskom. Nepáčilo sa mu, že stále musí robiť to, čo mu





niekto povie. Prekážalo mu, že sa ho nikto nespýta, čo by naozaj chcel robiť. Pozoroval deti, ktoré sa hrali na vedľajšom dvore a pomyslel si: „Prečo sa nemôžem aj ja hrať? Prečo musím pochodovať?“ Vojačik zrazu vyšiel z radu a vybral sa preč. Niekam, kde si môže robiť, čo chce. Bol taký zamyslený, že si ani nevšimol, kam kráča. Jeho čižmy sa čoraz viac zabárali v hlbokom snehu. Začalo sa stmievať. Na oblohe sa objavil mesiac a prvé hviezdy. Vojačik sa začal trochu báť. Nevedel, kde je, a tak si povedal, že lepšie bude, keď sa vráti. Otočil sa, aby sa po vlastných stopách vrátil do kráľovstva. Stopy tam už však neboli. Zmizli pod ďalšou a ďalšou vrstvou snehových vločiek. Vojačik sa stratil. Báľ sa čím ďalej, tým viac. Nikoho nevidel, nikoho nepočul. Iba staré vrany, ktorých krákanie pripomínalo posmech. Že by sa mu smiali, lebo sa stratil? Alebo ho svojím krákaním chceli ešte viac vystrašiť? Krákanie stíchlo a vystriedalo ho hlasné húkanie. Vojačik sa ožeral, chcel vedieť, odkiaľ húkanie ide. Vtedy ju zbadal. Veľkú sovu, ktorá sa pozerala priamo na neho.





Vojačik sa jej opýtal: „Čo mám teraz robiť? Ako sa vrátim naspäť?“

Sova mu odpovedala: „Načo by si sa vracal? Konečne si môžeš robiť, čo chceš. Robiť si anjelikov do snehu, kresliť si, gulovať sa alebo sa pretekať so zvieratkami. Nikto ťa nestráži ani ti nerozkazuje.“

Vojačik smutne sklonil hlavu. Nevedel sa radovať. Chýbali mu jeho kamaráti. Smutne sa pritúlil k najbližšiemu stromu a šepkal si: „Bodaj by som vedel, ako sa vrátiť domov. Chcem byť s ostatnými vojakmi, so svojou družinou. Už nikdy nebudem neposlušný.“ A takmer začal plakať.

Možno to bol čarovný les, ktorý plnil priania. Možno to bola sova, ktorá vypočula jeho slová a zavolala kamarátov, aby ho našli. Možno sa nahneval generál a vojačikovi chcel dať príučku. Znenazdajky náš osamelý vojačik počul z diaľky búbnovanie ťažkých topánok. Videl pehatého aj vysokého, aj toho s tými okuliarmi. Vojačik bol šťastný, že sa ho kamaráti vydali





hľadať. Asi aj on im chýbal. Predsa boli dobrí kamaráti.  
Vojáčik ich obojal a prisľúbil, že už nebude neposlušný.  
A tak už nikdy nestratil ani seba, ani kamarátov.



# Aj líšky chcú mať kamarátov



Skoro v každom príbehu sú líšky vykresľované ako tie prefíkané. Čo myslíte, sú všetky líšky naozaj také, ako ich opisujú bájky?

Tento príbeh je o líške, ktorá plače pri strome v lese, kde sa nedávno stratil vojačik. Pamätáte si? Našla ho jeho družina. Vojačik mal to šťastie, že mal



svojich kamarátov. No líštička žiadnych nemala. Sedela na snehu sama a svojimi lačkami si pretierala smutné uslzené oči.

Vtedy sa z ničoho nič na strome, pri ktorom líška plakala, niečo pohlo. Čosi v lístí zašuchotalo, ale nič nebolo vidieť. Líštička na chvíľu zabudla na svoj žal'. Potešila sa, že už asi nie je sama. Strom obchádzala a kontrolovala z každej strany. Vyzerala ako lovec, no bola len zvedavá. Čím sa približovala bližšie, tým viac bolo počuť neznáme šuchotanie. Až nakoniec pred jej ňufáčikom stálo zvieratko s dlhým huňatým chvostom a veľkými vypúlenými očkami, v ktorých sa odrážala biela krajinka. Keď sa pozrela lepšie, všimla si, že toto roztomilé zvieratko má síce uši, ale vyzerajú ako dva zapletené vrkoče. Robila jej spoločnosť veverička.



Zdá sa, že nebola tunajšia a líšky sa vôbec neobála. Dokonca jej ponúkla jeden z mála orieškov, ktoré jej zostali na zimu. Pre líšku bolo všetko nové. Nikdy







predtým oriešok neochutnala. Nikdy predtým ju iné zvieratko svojou potravou neponúklo. Slzami zmenšené očka sa jej rozšírili od prekvapenia. Oriášok s radosťou prijala a otvorila ho. Skoro si ho celý hodila do papuľky, no potom si to rozmyslela. Uvedomila si, že by sa mala podeliť. Rozdelila oriešok na dve polovice a jednu ponúkla svojej novej kamarátke. Spoločne si na ňom pochutnávali.

Ako čas plynul, dvojica sa stala nerozlučnou. Veverička sa síce vedela pohybovať rovnako rýchlo ako líška, ale keď si chcela oddýchnuť, vysadla na kožušinu a spoločne utekali s vetrom opreteký.





Gul'ovali sa, naháňali a hrali. Veverička nemala dôvod myslieť si, že je líška prefíkaná. Nikto jej to nepovedal, a tak nemala dôvod báť sa jej. A, deti, naozaj nemusela mať strach. Pretože nie všetky líšky sú rovnaké. Keby sa jej zbytočne bála, tak by sa z nich nestali najlepšie kamarátky.









# Snehuliak, ktorému bola zima




Komu by nerobilo radosť stavať snehuliakov? Kotúľať sneh, ukladať obrie snehové gule na seba. Hľadať konáriky, ktoré pripomínajú snehuliačikove ruky, použiť uhlie ako gombíky a z mrkvy mu spraviť nosík. Ved' to je zábava! Ale, deti, zamysleli ste sa niekedy nad tým, čo by mohlo urobiť radosť snehuliakom? Ach, keby nám to len mohli prezradiť.

No a potom sa v kráľovstve objavil snehuliak, ktorý dokázal rozprávať. Každému, kto okolo prešiel, rozumel






a vedel sa s ním porozprávať. Bola to zábava! Keď lietali okolo vtáčiky, povedal im, aké bude počasie, odkiaľ bude fúkať vietor a na čo si majú dávať vo vzduchu pozor. Zvieratkám vymýšľal veselé hry. Kráľovi zas dokázal, že sa snehu nemusí vôbec báť. Práve naopak, ukázal mu, že so snehom dokáže byť naozaj zábava. Snehuliak sa ničoho a nikoho nebál, až na jedného vojaka, ktorý vyzeral nahnevane a ufrflane. No stačil jeden milý vtíp, ktorý otmäkčil jeho srdce a odvtedy sa už spoločne smiali.



Čím dlhšie sa snažil, aby boli všetci okolo neho šťastní, tým viac sa zamýšľal nad tým, či si niekto všimne, čo chýba jemu. Bola mu neskutočná zima! Namiesto rúk mal konáriky, a preto sa nevedel obliecť. No jedného dňa k nemu prišlo dievčatko a povedalo: „Tu máš šálik, drahý snehuliačik!“ Keď mu okolo krku omotávalo vlnený šál, na ktorom sa striedala oranžová s červenou, dodalo: „Teraz ti už nikdy nebude zima.“ Okrem teplého šálu dostal na rozlúčku od dievčatka aj priateľské objatie.







Keď sa zas iné deti hrali na schovávačku a skryli sa za neho, bol ticho a neprezradil, že je niekto za ním. Iba šibalsky žmurkol. Deti mu z vďaky dali na krehké vetvičky rukavice. Keď okolo neho prechádzal zaľúbený pár, daroval mu z lásky čiapku.

Nikto nepovedal nahlas, že mu na snehuliačikovi záleží, no ich skutky to prejavili. Postupne ho poočliekali a spravili z neho veľkého fešáka. Každý takýto dar nášho guľatého priateľa zahrieval viac a viac. Nebojte sa, neroztopí sa! V našej rozprávke sa snehuliaci netopia! Hoci z toľkej lásky a pozornosti, ktoré mu okoloidúci dávali, by sa roztopilo nejedno srdce. Všetky tieto drobnosti mu dodávali ešte viac radosti do života. Pretože nie slová, ale činy by mali hovoriť za nás. Čím viac lásky a starostlivosti našim blízkym dávame, tým šťastnejší budú.





# Kráľov splnený sen



\* Bývať vo veľkom paláci s nádhernou záhradou, ochutnávať jedlá od tých najlepších kuchárov, nosiť každý deň krásne oblečenie a byť obškakovaný služobníctvom. Nebol by to sen každého z nás?

Kráľ toto všetko mal, ale viesť kráľovstvo nie sú iba tieto rozprávkové veci. Od rána do večera mal naplánovaný program. Samé stretnutia s váženými panovníkmi, dôležité zasadnutia s radcami, hodiny kráľovskej etikety, vypočutie si ľudí z kráľovstva a potom lámanie si hlavy, ako všetko vyriešiť tak, aby boli spokojní. Kraľoval múdro a s láskou, ale niekedy mal chuť odložiť svoje povinnosti bokom.







Pozoroval svoje kráľovstvo z okna, zatiaľ čo voskom pečatil nespočetné dopisy. Na svahoch sa deti sánkovali, pri jazere korčuľovali, ďalšie stavali snehuliakov, guľovali sa alebo lámali cencúle. Zaspomínal si, aké bežné radosti zažíval, keď ešte nebol kráľom, ale to už bolo veľmi dávno.

Vtedy dostal nápad. „A prečo by som to nemohol robiť aj ja?“ zamyslel sa nahlas. A vzápätí si na to aj sám odpovedal: „Pretože som kráľom a aj pri obyčajných veciach by sa ku mne ľudia správali s veľkým rešpektom. Preto si nikdy nevychutnám tie bežné radosti života...“ Mal chuť spraviť niečo bláznivé. Zavolať si šaša, ale nie preto, aby ho rozveselil. „Chcel by som si, s tvojím dovolením, požičať tvoj kostým,“ povedal kráľ. „Ale nikomu o tom nepovedz,“ poprosil šaša. Šašo mu vyhovel. Keď sa kráľ pozrel do zrkadla, takmer pukol od smiechu! Vyzeral smiešne a nevedel sa dočkať, kým niekoho rozosmeje.





Pozrel sa von oknom a uvidel tam deti, ako stavajú snehuliaka. Vtom sa rozutekal za nimi. Pomáhal im stavať snežného muža, a pritom ich rozosmieval. Začali sa medzi sebou guľovať. Jedna snehová guľa mierila rovno na kráľovu hlavu a zhodila mu šašov kločúk. Vtedy všetky deti vyvalili očka a začali sa medzi sebou prekrikovať: „Ved' to je náš pán kráľ!“ „Je to naozaj on?“ Kráľ k nim podišiel bližšie a vraví: „Áno, naozaj som to ja, ale prial by som si, aby sme sa k sebe správali rovnako ako doteraz. Čo vy na to?“ Deti radostne jasali jedno cez druhé: „Áno!“ „No jasné!“ A začali sa opäť guľovať jedna radosť.

Prišiel do paláca celý od snehu, ale šťastný. Uvedomil si, že tie deti mu ukázali, že sa k nemu môžu všetci správať rovnako šibalsky aj napriek tomu, že je kráľ. Zavolať si svoje najbližšie služobníctvo a porozprával im to, ako sa pretvaroval, že je šašo. S chuťou sa na tom zasmiali a sľúbili, že sa k nemu budú správať tak ako ku každému inému. A od toho dňa sa už nemusel skrývať,



pretože aj keď bol sám sebou, tak sa k nemu správali rovnako. Dôležité je to, čo máme vo svojom vnútri. Či je človek kráľom, alebo šašom, dieťaťom alebo dospelým, všetci by sme si mali byť rovní.



Vyberte si vašu obľúbenú rozprávkovú postavičku a vydajte sa s ňou na dobrodružnú cestu zimným kráľovstvom.

## Pravidlá hry

Hráč sa pohybuje po hracej ploche o počet políčok podľa hodu kockou. Pri hre sa musíte riadiť špeciálnymi políčkami a splniť ich. Ak hráč dopadne na políčko súpera, posunie ho o jedno políčko dozadu. Ak sa hráč dostane na špeciálne políčko odsunutím, vyhodnocuje sa jeho efekt rovnako, ako keby sa naň dostal vo svojom ťahu.

### Kto začína prvý?

Ten z vás, kto kockou hodí najväčšie číslo.

### Kto vyhráva?

Postavička, ktorá ako prvá príde späť do domčka. Pri poslednom hode kockou musí padnúť presné číslo.

### Kedy sa hra končí?

Keď všetci dorazíte do domčka.

## Špeciálne políčka



### **Snehová vločka**

Zarozprával si sa s rozprávkovým snehuliakom, a preto jedno kolo stojíš.



### **Veverička**

Stretol si po ceste veveričku skokanku a rozhodol si sa robiť jej spoločnosť, posuň sa o 3 políčka vpred.



### **Kráľ**

Kráľ zimného kráľovstva ti dáva povolenie a môžeš hádzať kockou ešte raz.



### **Vojačik**

Stretol si strateného vojačika. Hádz kockou ešte raz a vráť sa o toľko späť, koľko ti padne.



### **Líška**

Spadol si do líšcej nory a objavil si sa na jej druhom konci. Presuň sa na políčko s rovnakým symbolom.



Text © Michala Chlebíková, Marek Majzon, Denisa Szabová, 2022  
Illustrations © Juraj Vačko, 2022  
© SHP Harmanec, 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nemôže reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani žiadnymi prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

[www.tvojeharmony.sk](http://www.tvojeharmony.sk)



HARMONY











Vystrihnite si postavičky, zlepte ich na sivom mieste a zahrajte si hru.

Na pripomenutie pravidiel si môžete vystrihnúť pomocnú kartičku.



#### Snehová vločka

Zarozprával si sa s rozprávkovým snehuliakom, a preto jedno kolo stojíš.



#### Veverička

Stretol si po ceste veveričku skokanku a rozhodol si sa rodiť jej spoločnosť, posuň sa o 3 políčka vpred.



#### Kráľ

Kráľ zimného kráľovstva ti dáva povolenie a môžeš hádzať kockou ešte raz.



#### Vojačik

Stretol si strateného vojačika. Hádz kockou ešte raz a vráť sa o toľko späť, koľko ti padne.



#### Líška

Spadol si do líščej nory a objavil si sa na jej druhom konci. Presuň sa na políčko s rovnakým symbolom.